

Elment Jordán Sándor, Zsáka helytörténetének kutatója.

*„Óriások jártak előttünk, azért, hogy a vállukra
lépve, még messzebb láthassunk!”*

Mire ez az írás megjelenik, már biztosan tudomást szerezhettek más forrásokból Jordán Sándor (1929-2018) haláláról.

Mégis, úgy érzem, érdemes megemlékezni néhány mondatban Sanyi bácsinak Zsáka helytörténeti kutatásában végzett szerepéről.

A megemlékezések általában tárgyilagosak, én személyes oldalról próbálok csak néhány pillanatképet, gondolatot leírni egy emberről, aki része lett egy falunak.

Halálával egy Zsákához szorosan kötődő, pótolhatatlan helytörténész távozott.

Munkájából adódóan kezdett érdeklődni Zsáka történelme iránt, miután a határt járva szembesült a föld alól elő-előbukkanó múlt emlékeivel. Ezeket a tárgyi emlékeket a régi öregekkel való beszélgetéseken sikerült neki kiegészítenie a település szellemi örökségével is.

Szerencsénkre, ezeket le is írta, a Rhédey-kastélyról, a malomról, a hagyományokról, pl. a Hajdú-Bihari Naplóban vagy a Dankó Imre által szerkesztett Rálátásban.

Sikerült társakat találnia a helytörténeti kutatáshoz, az 1980-ban alakult Honismereti Szakkörnek alapító tagja volt. Tevékeny részese volt a Könyvtár helytörténeti adatgyűjteménye létrehozásának.

Elévülhetetlenek az érdemei a településünkön található Rhédey-kastély kiállítási anyagainak bővítésében. Személyes kapcsolatot tartott fenn Dr. Bethlen Ferenc – a Rhédey család leszármazottja – Amerikában élő professzorral, aki jó néhány családi ereklyét, képet és bútort adományozott egy Rhédey-Wesselényi-Bethlen emlékszoba kialakításához a kastélyban.

A sok, Honismereti Szakkör által összegyűjtött adatból-anyagból megírta, szerkesztette a Zsáka Falukönyve című művet, mely 1996-ban, a millecentenárium alkalmával jelent meg.

Amikor egészsége az íróasztalhoz kötötte, akkor is dolgozott, saját adattárát, jegyzeteit rendezte és mindig olvasott, minden érdekelte, ami Zsákához kötődött.

Nagy jegyzet- és adathalmazát jó lenne rendezni és megőrizni az utókornak.

Amikor hozzákezdtem én is a helytörténet kutatásához, egyben egy újabb falukönyv megírásához, önzetlensége őszintén meglepett. Szinte toltá hozzám a jegyzeteit (*szigorúan csak kölcsönbe!*), adatokkal halmozott el, elárasztott a visszaemlékezéseivel, szinte megállíthatatlanul mesélt, örült, hogy van, aki folytatja helyette és utána.

Sanyi bácsi, igyekszem! Utol nem érhetem, mert mindig előttem lesz!

Nyugodjon békében!

Dudás József